

eller beviist, saaledes at han derfor kunde dømmes, turde neppe indeholde Tjue til at anvende en høiere Straf, der dog skulde begrundes paa den Forudsætning, som efter det Foreliggende ikke med Sikkerhed kan siges at være tilstede, at den Paagjældende har viist en vedholdende forbrøderisk Villie i en vis Retning.

Det er klart, at der ikke kan blive Spørgsmaal om en Forbrydelses Gjentagelse, medmindre den tidligere Forbrydelses Udøvelse er beviist, og det følger fremdeles af Grunden til Gjentagelsesvirkningen, der som antydet er at søge i det mere rødsfættede forbrøderiske Sind, der viser sig igjennem Forbrydelsens Gjentagelse trods de den Paagjældende af Straffemagten givne Advarslar, at kun den Forbrydelse kan kaldes en gjentagen, der er begaaet, efterat han var dømt for den tidligere. Derimod kunde det vel omtvistes, om det ikke — af Hensyn til, at den kraftigste Advarsel om Følgen af Forbrydelsen dog gives igjennem Straffen, og at der ialtfald ikke kan være Tale om dennes Uvirkomhed som Grund til en høiere Straf i Gjentagelsestilfælde, naar den tidligere Straf ikke er udstaaet — fremdeles burde udfordres, at den Paagjældende er straffet for den tidligere begaaede Forbrydelse, eller at det ialtfald maa lægges ham selv til Last, at Straffen ikke er bleven erqveret (s. Ex. naar han er undvegen), eller at dette dog maa tilskrives Omstændigheder, som ikke ved nye Forbrydelser bør komme ham tilgode (t. Ex. hvor han var bleven benaadet). Man har imidlertid anset det for rigtigst i den omhandlede Henseende at blive staaende ved den nugjældende Strafferet, som ikke kræver mere, end at den Paagjældende er dømt for den tidligere Forbrydelse, forinden han begif den nye, idet han ved at blive dømsfældt faaer en saadan Mindelse om Forbrydelsens Strafværdsighed, at han, naar han ikke destomindre paany gjør sig skyldig i den samme Forbrydelse, virkelig maa siges at røbe det overveieende Gang til denne Forbrydelse, hvori Grunden til stærpet Straf i Gjentagelsestilfælde væsentligst maa søges. Det maa derhos bemærkes, at forsaavidt man vilde udelukke Gjentagelsesbegrebet navnlig i det Tilfælde, hvor den Paagjældende, skjøndt dømt, ikke har begyndt at udstaae Straffen for den tidligere

Forbrydelse, fordi Dommen var bleven indanket for høiere Ret og dens Retsvirkning derved suspenderet, vilde lettelig saare besynderlige Resultater kunne fremkomme, navnlig hvor flere vare dømt ved den samme Dom, men denne ikkun er appelleret for Konges Vedkommende, maastee ifølge Institiitens Foranstaltning, fordi den idømte Straf ansaaes at være for ringe. At iøvrigt kun den Straffedom kan have Iterationsvirkning, som er endelig, eller som ialtfald ikke senere ved høiere Ret underkjendes, forstaaer sig af sig selv, men man har ligesaa lidt fundet Anledning til en udtrykkelig Udtalelse herom som til i Straffeloven at optage nærmere Bestemmelser om, hvorledes der skal forholde, naar det paa den Tid, da den imod en Person for en senere begaaet Forbrydelse anlagte Sag skal paakjendes, er uafgjort, om ikke den tidligere ved en underordnet Ret affagte Dom maatte blive forandret ved den høiere Ret, hvortil den er indanket; ogsaa uden saadanne nærmere Bestemmelser ville Domstolene i det enkelte Tilfælde vel uden Vanskelighed vide at finde den rette Afgjørelse, ligesom deslige Bestemmelser desuden suarene vilde høre hjemme i Criminalprocessen end i Straffeloven. Man har ei heller ved Paragraphens Affattelse fundet Anledning til at tage Hensyn til den Retspraxis, hvisfølge de overordnede Domstole, naar der er Spørgsmaal om Gjentagelsesstraf, tilfidesætte en tidligere ikke paaanket Underretsdom, naar denne formenes at have været urigtig, — saameget mindre som denne Praxis, mod hvis Rigtighed i Principet der vel kunde fremsføres nogen Tvivl, i hvert Fald maa antages at ville falde bort af sig selv under en forandret Organisation af den criminelle Retspleie.

Naar der efter det Anførte i Udkastets § 61 som Betingelse for Gjentagelsesvirkning kun fordres, at den Paagjældende er kendt skyldig for den tidligere Forbrydelse, forinden han igjen forbrød sig, maa det dog erindres, at heri ligger, at han for senere at kunne dømmes for 3die eller 4de Gang begaaet Forbrydelse o. s. v. maa tidligere være dømt for henholdsvis 2den eller 3die Gang begaaet Forbrydelse o. s. v. Den, der saaledes t. Ex. urigtig for en 2den Gang begaaet Forbrydelse er dømt som for 1ste Gang